

Photo: Samanta35/Dreamstime.com

Reinkarnācijai ticošo liktenis

Lūgšana Saules dievam Chhath svētku laikā Kalkutā

Ar vārdu „reinkarnācija” („metempsychosis”) mēs saprotam to, ka dvēsele pēc ķermeņa nāves iemiesojas citā ķermenī: auga, dzīvnieka vai cilvēka. Tāds uzskats ir Austrumu reliģiju, kā arī okultisma un gnosticisma pamatā, un šis uzskats mūsdienās valda arī teozofijā, antropozofijā, New Age un dažādās citās sektās un jaunajās reliģijās.

Daudzi katoļi uzskata, ka ticībai reinkarnācijai nav ietekmes uz cilvēka ikdieinas dzīvi. Tā var likties, ja to uzskata par sava veida sīkumu. Bet sekas ir redzamas tad, kad šāda veida ticība klūst par pamatu, uz kura balstās sabiedrība kopumā, par ko liecīna kastu sistēma Indijā. Es pati to pieredzēju.

Vienu dienu atnāca pie manis puisis smagā stāvoklī, kurš, būdams badā džungļos, no kāda krūma grauza mizu un apēda augļus, kas ir kaitīgi veselībai. Izrādījās, ka *suami* (kungs), pie kura viņš strādāja, vairākas nedēļas viņam nemaksāja. Tā kā es zināju, ka Indijas Konstitūcija aizliedz darba samaksas aizturēšanu strādniekiem, tad pēc darba kopā ar viņu devāmies pie suami. Tomēr puisis neuzdrīkstējās stādīt

savas prasības darba devējam – kā piedeīgam pie „netīro” kastas, viņam nebija pat tiesību ienākt cilvēka mājā, kas pieder pie augstākas, tas ir, tīrās kastas. Es pati gan iegāju suami mājoklī.

Kad ieminējos par samaksu, kas pie nākas darbiniekam, suami neizpratnē paskatījās uz mani un teica, ka tā ir viņa darīšana. Tad atsaucos uz Indijas Konstitūciju un apgalvoju, ka tā nav tikai viņa darīšana, bet pienākums, ka par darbu ir jāmaksā. Viņš man atbildēja, ka viņš nevadās pēc konstitūcijas, tā ir cilvēku lieta, bet viņa pienākums ir ievērot *dharma* [kastu pienākums – red.piez.] kopā ar kastu tiesībām, kas ir „mūžīgais kosmiskais likums”. Saskaņā ar šo likumu viņš kā cilvēks no augstākās kastas, tas ir,

ar pilnīgāku dvēseli, var patvalīgi traktēt *śūdras* [paša zemākā stāvokļa loceklis – red.piez.] kā „dzīvnieka dvēseles iemiesošanos cilvēka veidā”. Pēc tādas atbildes es mēģināju runāt uz viņa sirdsapziņu, domājot, ka sirdsapziņa ir brīva no jebkādiem uzskatiem. „Vai tu zini – es pavaičau viņam – ka vēl nedaudz, un šis puisis nomirs no bada?” Bet suami uz to atbildēja: „Un kas notiks? Būtu jau piedzimis augstākā kastā! Kāpēc viņu aizkavēt šajā iemiesojumā? Tādam kā viņš, jo agrāk nomirs, jo viņam labāk!”

Pārsteigta par šādu atbildi, es prasīju: „Bet kā tu zini – varbūt viņš piedzīms vēl zemākā iemiesojumā?” Bet tas cilvēks ar mirdzošo smaidu atbildēja: „Bet nē!

**Paīdzības sniegšana
kavētu viņa tik sāpīgās
karmas pārdzīvošanu
šajā konkrētā
iemiesojumā un liktu
viņam gaidīt sodu
nākamajā dzīvē**

Garīgās briesmas

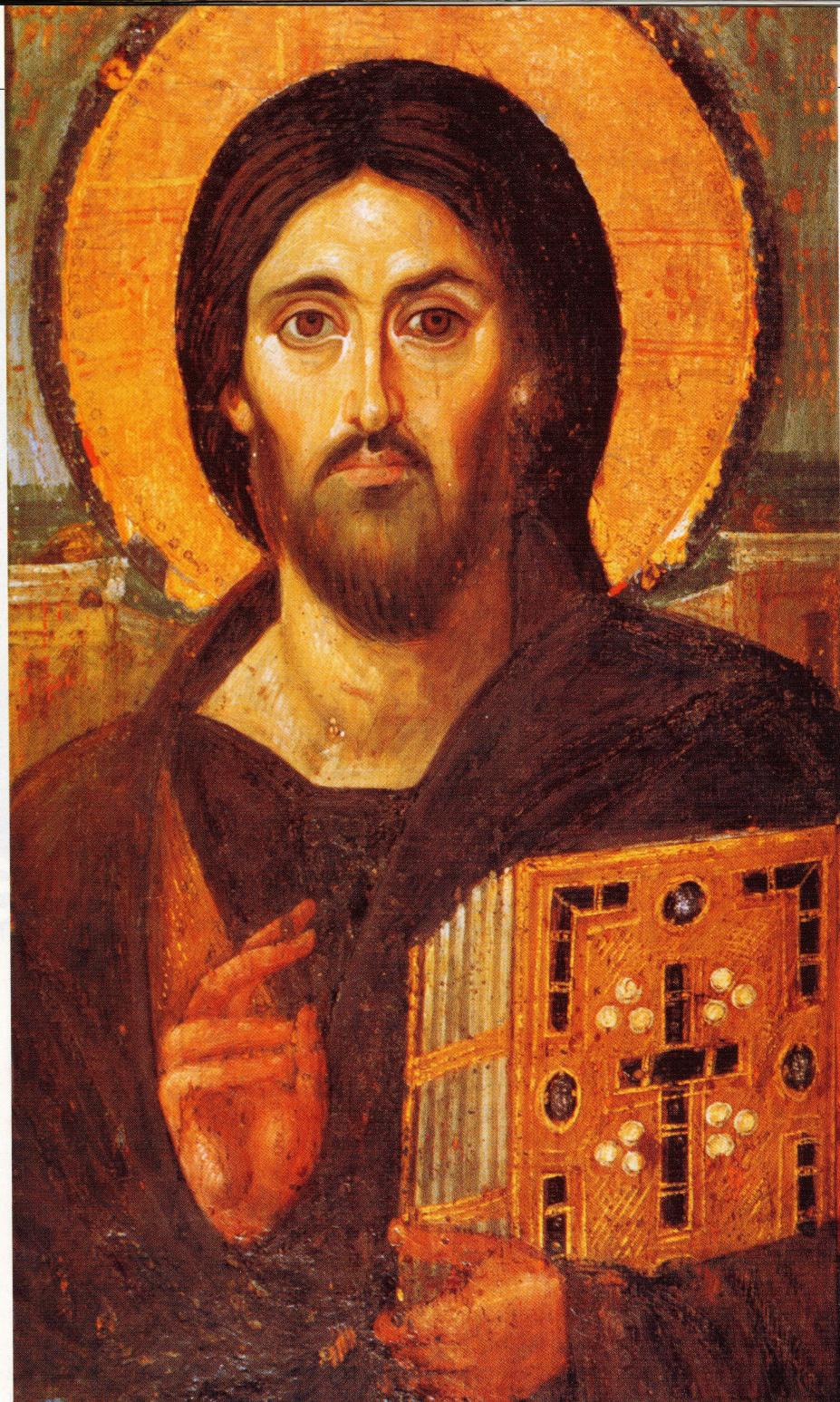
Noteikti atdzimtu augstākā kastā, tāpēc ka bija uzticīgs kalps un nesavtīgi izpildīja savu dharmu, un tā ir augstākā iemiesojuma garantija!"

Es nevarēju pārliecināt šīs vēdiskās ticības piekritēju, ka viņš rīkojas slikti. Viņš ticēja reinkarnācijai un pienēma šīs ticības sev ērtās sekas. Lai mani saprastu, viņam būtu jātīc patiesībai par cilvēku, kas ir iekļauta Jēzus Kristus mācībā. Viņa ticība reinkarnācijai, kā arī dharmas likums, bija par pamatu maniem veltīgajiem pūliniņiem, un puisis viņam pienākošo samaksu tā arī nesaņēma.

Atpakaļceļā, norādot uz saimniecībā strādājošiem strādniekiem, es pavaičāju puisis: „Vai viņi visi strādā šeit par velti?” Un izdzirdēju atbildi: „Nē! Dažiem maksā.” Uz to atbildēju: „Netaisnīgs ir tas jūsu kosmiskais likums, ka suami vieniem maksā, bet citiem nē, lai arī visi izpilda vienu un to pašu darbu.”

„Nē!” – atbildēja puisis. „Suami ir dievišķa apziņa, tātad viņš zina, kādi bija mūsu iepriekšējie iemiesojumi. Acīmredzot tie, kuri saņēma samaksu, viņu iepriekšējās iemiesošanās bija pilnīgākas, nekā manējā,” ar skumjām puisis pabeidza sarunu.

Lai kāds nedomātu, ka tas ir tikai rets piemērs no šīs valsts dienvidu rajona, tad es nocītēšu līdzīgas pieredzes, ko aprakstīja tēvs Verlends, kurš kādu laiku bija budisma piekritējs un ar savu guru bieži ceļoja pa Indiju. Lūk viņa atmiņas: „Es atceros kādu ceļojumu ar guru uz Indijas ziemeļiem. Rīta ausmā izkāpām no automobiļa un devāmies uz Gangas krastu līdz vietai, kur hinduisti mazgājas. Mēs gājām cauri ciemam, kur iedzīvotāji kopīgi skaitīja savas monotonās Vēdu dziesmas. Un, lūk, pustumsā es paklupu pār kaut ko, kas man likās esam cilvēka ķermenis. Es izbrīnīts apstājos, paskatījos zem kājām un bālā ausmas gaismā ieraudzīju uz kailas zemes guļošu vīrieti, kura ķermenis trīcēja un kurš klusām stenēja. Es noliecos pār viņu un gribēju saukt pēc palīdzības, bet es izdzirdēju guru balsi: „Ejam, atstāj viņu.” Redzot manu vilcināšanos, viņš piebildā: „Tāda ir viņa karma.” Kādu brīdi es stāvēju apstulbis, pēc tam, būdams paklausīgs Skolotājam, devos viņam pakalj it kā automātiski, pāri svētajai upei, kur cilvēki mazgājās, saglabājot pilnīgu vienaldzību, kaut tikai dažu desmitu metru attālumā no šīs vietas vientulībā mirst šīs cilvēks. (...) Palīdzības sniegšana kavētu viņa tik sāpīgās karmas pārdzīvošanu šajā konkrētā

MVO foto attīns

Kas uzmanīgi lasīs Bībeli uzreiz ievēros, ka tajā nav ne mazāko norāžu uz ticību reinkarnācijai

iemiesojumā un liktu viņam gaidīt sodu nākamajā dzīvē. Apkārtējās vides reakcija nav atkarīga no vienaldzības, bet no savdabīga fatālisma. (...) Atcerēsimies, ka māte Terēze savas darbības pašā sākumā saņēma nosodījumu no reliģiskām varām, kas pārmeta viņai iejauskšanos karmas likumā, tādejādi izjaucot dharmas har-

moniju.” (Tēvs Žozefs Marija Verlends, *Zakazany owoc. Z aśramu do klasztoru*, Wydawnictwo M, Kraków 1999)

Strādājot Indijā kā medmāsa starp cilvēkiem, kuri ieskaitāmi pie „netīro” kastas, bieži vien augstākas kastas cilvēki mani traktēja arī kā „netīru”, jo pieskāros „netīriem” cilvēkiem. Es personiski neuztvēru to kā man izteiktu nicinājumu, bet kā viņu uzskatu rezultātu, ka esmu „apstarota” ar šo cilvēku nelabo energiju, kuriem kalpoju. Pat viens no bramājiem ļoti laipni man ieteica aiziet no šī darba, lai ar tādu manas garīgās energijas piesārņojumu pēc nāves neiemiesotos ▶

kādā pretīgā dzīvniekā. Kad es stāstīju par šo faktu Polijā saviem draugiem, viņi apgalvoja, ka, iespējams, tikai ciemā varēja saglabāties tādi uzskati un paražas. Viņi neticēja, ka arī pilsētu iedzīvotāji kalpošanu slimam cilvēkam varētu uztvert tādā veidā. Es nocitēšu vēl vienu tēvu Verlenda tekstu, kurš apraksta situāciju pilsētā, ilustrējot tos pašus uzskatus:

„Tas notika Deli, kur guru atbrauca ar lekcijām. Mēs dzīvojām greznā viesnīcā mūsdienīgā pilsētas daļā. Viesnīcas liftā, izmantojot guru klātbūtni, kāda meitene pavaicāja viņam, vai viņa labi dara, studējot māszīnības. „Absoluti nē! Saskaņa ar slimniekiem novājinās tavas vibrācijas.” (...) Veselības aprūpe Indijā nav nicināta, tomēr ar tādu darbu nevar nodarboties cilvēki augstā attīstības līmenī, jo tas prasa izvairīties no cilvēkiem, kas ir vāji un cieš. Nedrīkst maišīt tādu enerģiju ar cilvēku energiju, kas pārdzīvo savas sliktās rīcības sekas.”

Cilvēki, kuri patiesi tic reinkarnācijai, neatkarīgi no tā, kāda viņiem ir izglītība un kur dzīvo, jebkādu nepatīkamu pieredzi (kā savu, tā arī svešu) skaidro ar savu iepriekšējo iemiesojumu iedarbību. Viņu domāšanas veids ir tāds: Kāds tevi apzaga? Acīmredzot kādā no iepriekšējiem iemiesojumiem tu arī kādu apzagī, un tavas rīcības sekas pie tevis atgriezās – ko sēsi, to pļausi! Ja tagad pacietīgi nesīsi pelnīto nelaimi, tad atbrīvosies no karmas – savu slikto darbu sekām – un pēc nāves tu pieņemsi jaunu ķermenī, tu sāksī laimīgāku dzīvi; pretējā gadījumā arī turpmāk cietīsi. Cilvēkam, kas cieš, nav jēgas palīdzēt, ne arī par viņu uztraukties. Ja tagad beigsies viņa ciešanas, tad pēc attīrišanās procesa tās turpināsies nākamajā iemiesojumā. Tādā veidā palīdzot viņam, patiesībā tikai tiks pagarinātas viņa ciešanas.

Tas viss par sociālām sekām, ja tic reinkarnācijai. Bet bez tā jāņem vērā arī mūsu garīgā dzīve. Ir zināms, ka katrs nomirs, tāpēc vēl svarīgāka lieta ir zināt īstu atbildi uz pamatjautājumiem: kas mūs gaida pēc nāves? Kā sasniegt mūžīgu laimi? Zināšanu jomā par garīgo realitāti svarīgāko lomu spēlē Dieva autoritāte. Viņš atklāja cilvēkam pamatzināšanas par šo tēmu un vadīja to ierakstīšanu Bībelē. Kas to uzmanīgi lasa, uzreiz ievēros, ka tajā nav ne mazāko norāžu ticībai reinkarnācijai. Tāpat mūsdienu zināšanu gaismā par cilvēku un garīgo pasauli ticībai par dvēseļu ceļšanu nav pamata. Ja tomēr kāds apgalvo,

Reinkarnācijas dokumenta ir tieša pretruna Dieva atklātajai patiesībai, kas norāda, ka cilvēka dzīve uz zemes ir unikāla un neatkārtojama, un pēc nāves sākas mūžīgā dzīve vai pazušana, no kuras nav atgriešanās iespējas zemes dzīvē. To pats Kungs Dievs mums saka, ka uz zemes mēs dzīvojam tikai vienu reizi: „**Un, kā cilvēkiem nolemts vienreiz mirt, bet pēc tam tiesa.**” (Ebr 9,27) Neazmirstiet, ka nav atgriešanās. Cilvēka nāves brīdī notiek tiesa, kurā tiek lemts par viņa mūžīgo pestīšanu vai nosodījumu: „**Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties!** Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus. Proti, kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušanu, bet, kas sēj Garā, tas pļaus no Gara mūžīgo dzīvību.” (Ga 6,7-8) Tie visi, kuri noticeja reinkarnācijas meliem, atmet Kristu un seko filozofijai, kas ir tukša maldīšanās, kas „balstās uz cilvēku mācībām un pasaules pirmspēkiem, bet ne uz Kristu” (Kol 2,8).

pr. M. Pjotrovskis SChr

ka personīgi pieredzējis savas apziņas „atsaukšanu atpakaļ” un „apskatījīs” savas iepriekšējās dzīves, lai nēm vērā savu maldīšanos un iespēju, ka tās bija ilūzijas, ko izraisīja personības dalīšanās, hipnoze, suģestija vai halucinācijas. Ar mūsdienu zināšanām par nervu sistēmas (īpaši smadzeņu) fizioloģiju šāda veida „uzskatus” var skaidrot ar izmaiņām smadzeņu darbībā, bet ne dvēseļu reinkarnāciju, jo vairāk tāpēc, ka ticība reinkarnācijai ir pretrunā ar to, ko par šo tēmu saka Dievs.

Māsa Mihaela Pavlika OP ■

Dažādu okultisma formu prakse ir viens no smagākajiem grēkiem pret Dekaloga pirmo bausli. Kādas ir šī grēka un neticības Dievam pašas dzījākās saknes?

Viltots Dieva tēls

Jēzus Kristus atklāj mums patiesību par Dieva noslēpumu, kas ir viena pilnīga personu kopībā: Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Viņš aicināja katru no mums esamībai un mīlestības kopībai ar sevi. Pastāvīgi mūs apņem ar vislabākā Tēva lielo maigumu, kā arī spēku un stigrību. Mēs eksistējam, dzīvojam tikai tāpēc, ka Dievs mūs mīl. Dieva mīlestība ir Svētā Gara Persona, tas ir, Tēva un Dēla savstarpējā mīlestība. Ar šīs mīlestības spēku visa pasaule tika radīta un tiek uzturēta tās dzīvība šodien. Radot cilvēku pēc sava tēla un līdzības, Radītājs darīja viņu spējīgu mīlēt, tas ir, dāvāja spēju saņemt Svētā Gara dāvanu un nodot to citiem. Tieši tajā atklājas cilvēka lielākā cieņa, ka viņš var lūgšanas laikā veidot personiskas mīlestības attiecības ar Dievu, vienoties ar Viņu sakramentos, piekrist tam, lai Dievs atbrīvotu viņu no grēka važām, ārstētu un dziedinātu visas viņa brūces, vājības un gara slimības, lai varētu pilnā mērā mīlēt ar šo Mīlestību, kuru dāvā viņam Dievs. Tieši tā ir pilnīga laime: būt mīlētam un mīlēt ar tīru, neiznīcīnāmu mīlestību.

Visas Austrumu reliģijas ir cilvēka mēģinājumi meklēt Dievu, bet ar Jēzus Kristus atnākšanu pasaulē tie kļūst neaktuāli un nevajadzīgi